

fra Høspitalerne og Tallene fra hele Staden. Det maa herefter anses for høist sandsynligt, at Tallene for Syfilis i Tidrummet 1864—75, saaledes som de findes opgivne paa Tab. IV., ere for lave. De all anførte Ufuldkomnenheder ved Sygelighedsstatistikken paa dette Omraade tendere til at give Tidrummet før 1875 en mindre Udbredelse af de veneriske Sygdomme, end der i Virkeligheden tilkommer det, samtidig med, at andre Mængder give Sygetallene i Perioden efter 1875 en Tilvæxt, som egentlig ikke tilkommer dem. Herhen høre saaledes de Tilfælde af veneriske Sygdomme, som fra Indland og Udland (Sverig) søge til Kjøbenhavn for Behandlingens Skyld og belejre den kjøbenhavnske Statist; da det er faktisk, at Frekventen mellem Kjøbenhavn og det øvrige Danmark og Sydsverig er tiltaget stærkt i de sidste 20 Aar, vil det være en naturlig Antagelse, at den nævnte Tilvæxt er større i sidste end i første Tidrum. Den Rolle, som Kjøbenhavns Nabokommuner ved denne Leilighed spille, er næppe ubetydelig. Saaledes have Lægerne paa Amager, der i 1880 havde ca. 16,000 Indbyggere, i Aarene 1884 og 1885 kun anmeldt henholdsvis 0 og 5 Tilfælde af Syfilis; paa Frederiksberg er i de samme Aar kun anmeldt henholdsvis 15 og 17 Tilfælde af Syfilis, medens man efter denne Forstads Størrelse og med Afbøttelse af Sygelighedskvotienten for Kjøbenhavn for samme Aar kunde have ventet 3—400 Tilfælde i begge Aar tilfammen. Selv om man ikke vil godkjende Anvendelsen af saa høi en Sygelighedskvotient og forlanger det beregnede Tal nedsat, vil der dog aarlig blive en anseelig Mængde Tilfælde tilbage, som kan antages at gaa over i den kjøbenhavnske Statistik.

Det stærke Opving, Kjøbenhavns Nabokommuner have taget siden 1860 (i dette Aar havde Frederiksberg, Sundbyerne paa Amager og Utterslev 13—14,000 Indbyggere — i 1885 ca. 50,000), vil altsaa navnlig faae Betydning for Tallene i Perioden 1876—87.

Gaar man efter disse Betragtninger over til Undersøgelsen af Forekomsten af de enkelte Former af venerisk Sygdom, gjør Gonorrhoeen sig bemærket ved en betydelig større Udbredelse i Tidrummet efter 1876, i hvilket Tallet stiger nogenlunde jævnt fra 3,843 i 1876 til 6,023 i 1885, hvorefter følger en mindre betydelig Nedgang i de to sidste Aar. Skiller man Tallene for Børne af hvert Kjønn for sig, faas:

Børne Mænd:

1876	1877	1878	1879	1880	1881	1882	1883	1884	1885	1886	1887
3,291	3,168	3,527	3,576	3,777	4,039	4,082	4,029	4,115	4,520	3,634	3,163

Børne Kvinder:

543	958	893	889	860	1,000	1,534	1,885	1,534	1,491	2,187	2,195
-----	-----	-----	-----	-----	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------

Jevnføres disse Tal med Folketallet, faas:

Før hvert 1000 Individer over 15 Aar af hvert Kjønn anmeldtes

	1878—82.	1883—87.
Mænd.....	250	219
Kvinder....	56	85

Heraf fremgaar, at den betydelige Stigning, som Totalsummen af Gonorrhoeetilfælde viser i 1876—87, udelukkende skyldes Kvindeskjønnet, medens det andet Kjønn viser en Nedgang. Denne Modsætning mellem de to Kjønn, der ikke gjenfindes hos de andre Former af venerisk Sygdom, kan næppe være et Udtryk for de faktiske Forhold; det kan ikke godt tænkes, at denne hyppigt forekommende, smitsomme Sygdom skulde kunne tiltage saa stærkt i Udbredelse hos det ene Kjønn, uden at det andet Kjønn mærkede Følgerne heraf; efter al Rimelighed skyldes det stigende Antal Anmeldelser af Gonorrhoe hos Kvinder den Omstændighed, at Begrebet Gonorrhoe hos Kvinder har skiftet Omfang. Man skal imidlertid ikke komme nærmere ind herpaa, thi for Undersøgelsen af Gonorrhoeens Forekomst i de to Tidrum — før og efter 1875 — vil kun dette Resultat have Betydning: at hvis man vil danne sig et nogenlunde paalideligt Skjøn om Udbredelsen af denne Sygdom i de to Tidrum, maa man behandle Tallene for hvert Kjønn for sig. Dette kan imidlertid ikke ske for Perioden 1864—75 af Mangel paa det nødvendige Materiale, og den endelige Slutning bliver da den:

At en Sammenligning mellem Perioderne 1864—75 og 1876—87 med Hensyn til Gonorrhoeens Forekomst ikke er mulig.